

Zorgen voor je moeder

<https://mantelzorgelijk.nl> ---- juli 2018

Gisteren was ik een hele middag op stap met mijn moeder. Ze moest voor controle naar de cardioloog. Begin van de middag heb ik haar opgehaald. In de auto was ze al helemaal zenuwachtig, geen idee waar ze naar toe ging. En wist ik de weg wel?

Onderweg heb ik haar over van alles bijgepraat om haar ongerustheid wat weg te nemen: "Kijk, dit is de Trambaan, hier reed vroeger het stoomtrammetje" en aangegeven welke borden we moesten volgen en hoe de route nu verder verliep. Toen we de parkeerplaats van het ziekenhuis op reden kreeg ze het even benauwd. Al die auto's en mensen, dat vond ze maar niks. En waar moesten wij nu heen? "Daarheen, ma, daar bij die draaideur moeten we naar binnen".

Bij de wachtkamer aangekomen baal ik, het zit helemaal vol. De receptioniste verontschuldigt zich voor de drukte en zegt dat het wel even kan duren. Ik geef aan dat ik me zorgen maak of mijn moeder dat wel volhoudt omdat ze snel onrustig wordt. De mevrouw achter de balie begrijpt dat, ze kent die situatie persoonlijk ook. Ze zal haar best doen de diverse afspraken van mijn moeder (echo, pacemaker, cardioloog) zo kort mogelijk op elkaar in te plannen.

Fijn, maar alles bij elkaar zitten we toch ruim anderhalf uur te wachten. En dan is het net als bij kleine kinderen zien je moeder wat af te leiden. Ik heb koekjes meegenomen en we babbelen wat. Net als bij kinderen geeft mijn moeder hier en daar te luid commentaar op andere mensen. Op een dame in een scootmobiel die behoorlijk fors is, op een man die te luidruchtig babbelt bij de balie en op twee knaapjes die met opa en oma in de wachtkamer zitten

en zich net als mijn moeder maar moeilijk kunnen amuseren. En net als bij een kind probeer ik haar in te dammen. "sstt...ma, dat mag je niet zeggen, hoor!".

Dan mogen we eindelijk naar binnen voor de echo. Het is nog een hele strijd om ma zich uit te laten kleden. Ik moet dus al mijn overredingskracht inzetten om haar zover te krijgen. Zonder ongeduldig te worden, dat valt niet mee. Eenmaal op de behandeltafel laat ma zich geduldig beplakken en kan de echo gemaakt worden. Maar op de vragen van de echo-verpleegster kan ze niet antwoorden, ze snapt er niks van.

Dan is het weer aankleden geblazen en wachten we weer lang in de wachtkamer. Volgende ronde: de pacemakercontrole. De dokter vertelt dat de batterij van de pacemaker nu, na 6,5 jaar, bijna leeg is. En dus wil hij binnenkort een nieuwe pacemaker plaatsen. Dat is volgens hem vrij eenvoudig, de operatie kan poliklinisch plaatsvinden. Na de operatie nog een paar uurtjes aan de monitor en dan kan ze weer naar huis. Klinkt simpel, maar ik zie allerlei problemen. Zoveel geduld zal ze niet hebben en hoe leggen we haar uit wat er gaat gebeuren die dag? Moet ik tevoren maar even goed over hebben met die dokter.

Tot slot na weer een tijdje in de wachtkamer nog even kort een gesprek met de cardioloog en dan zit het erop. Van half drie tot half 5 daar rondgehangen dus. Ma en ik hebben wel een bakkie koffie met lekkers in het restaurant verdiend. Het is een genot om ma te zien smullen van de bananensoes. En dan gaan we weer naar huis. Onderweg dezelfde onzekerheid: waar gaan we naartoe? En wat is het druk met al die strijdsels op de weg (auto's, bedoelt ze). En dan die enge donkere zwavel, jakkes! Ze bedoelt de Kiltunnel die terecht die naam lijkt te dragen, het is er akelig somber en donker.

Net na de maaltijd lever ik ma weer af in de woongroep, maar die warmen haar prakkie wel even op.

Het was een lange, vermoeiende dag, voor ons allebei. Maar toch was het voor mij een fijne quality time middag. Ik heb echt van haar genoten en om en met haar gelachen. Laten we er volgende maand op de pacemaker-operatiedag net zo'n goede dag van maken!